

עמ"ת 3792/05/16 - אכרם נופל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 3792-05-16 נופל(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט בן-ציון גרינברגר

העורר אכרם נופל (עציר)

ע"י ב"כ עוה"ד מחמוד רבאח

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערר על החלטת בית משפט קמא (כב' השופט ירון מינטקביץ) מיום 6.4.16 במ"ת 848-04-16, לפיה התקבלה בקשת המשיבה וניתנה הוראה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. הבקשה האמורה למעצר עד תום ההליכים מתבססת על כתב אישום אשר הוגש נגד העורר המייחס לו התפרצות לרכב וגניבה מתוכו. על פי עובדות כתב האישום, במועד שבין יום 10.03.2016 ו-12.03.2016 התפרץ העורר למכונית מסחרית בדרך של שבירת החלון וגנב מתוכה כלי עבודה שונים.

2. כפי שמפורט בהחלטת בית משפט קמא, וכפי שחוזר ומציין ב"כ העורר בערר שהגיש עתה, העורר אינו חולק במישור העקרוני על קיומן של ראיות לכאורה אך טוען לחולשתן וכפועל יוצא, טוען לחולשתה של עילת המעצר ומבקש להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר בבית מי מבני משפחתו או לחלופין למסגרת טיפולית.

3. בית משפט קמא מציין כי עיין בחומר החקירה וממנו עולה כי טיפת דמו של העורר נמצאה על שק ובו כלי עבודה אשר היה מונח בחלקו האחורי של הרכב. השק נמצא בסמוך לחלון אשר נשבר לצורך ההתפרצות. לטענת ב"כ העורר, מדובר בחפץ המוגדר על ידו כ"נייד" ועל כן משקל ראית ה-DNA נמוך, שכן לא ניתן לשלול את האפשרות שטיפת דמו של העורר הגיעה אל השק בדרך אחרת.

4. טענה זו נדחתה על ידי בית משפט קמא, ודעתי כדעתו בנקודה זו. אמנם, הפסיקה הכירה בכך שמשקלה של טביעת אצבע על חפץ נייד נמוך יותר מאשר טביעת אצבע על חפץ נייח, וניתן להקיש מכך גם ביחס ל-DNA. עם זאת, שק ובו כלי עבודה אינו חפץ נייד העובר מיד ליד. כפי שמציין ב"כ המשיבה, בעל הרכב נשאל ביחס לשק והדגיש כי השק נמצא ברשותו מספר חודשים ולא יצא מרשותו; בעוד שמנגד, העורר לא הציע כל הסבר כיצד הגיעה טיפת דמו של השק. משכך, משקלה של הראיה לחובת העורר נשאר איתן. במיוחד אמורים הדברים בהתחשב בסבירות הגבוהה של המסקנה עליה מבוססת הטענה בדבר משקל הראיה האמורה, כיון שיותר מאשר סביר להניח שמי שפרץ לרכב בדרך של שבירת החלון, הותיר טיפות דם בסמוך לחלון השבור. אמנם, ראית ה-DNA הינה ככל הנראה הראיה היחידה, אך כפי שמציין בית משפט קמא, הפסיקה הכירה לא אחת בכך שניתן להרשיע אדם גם על בסיס ראית DNA לבדה (ר' למשל ע"פ 149/12 אלמליח), ועל כן ודאי שניתן להסתמך על ראיה זו כראיה לכאורה במסגרת בקשת המעצר.

5. גם לא מצאתי כל פגם בהחלטת בית משפט קמא באשר לקיום עילת מעצר, אשר בנסיבות העניין מחייבת

את מעצרו של העורר מבלי להזמין תסקיר מעצר. אמנם, הכלל הוא כי עבירות רכוש אינן מקימות עילת מעצר. ברם, הפסיקה מכירה גם בחרג לכלל זה, כאשר מדובר במי שלחובתו עבר מכביד ומאסרים מותנים, או אז מתחייבת המסקנה כי נשקפת מן העצור מסוכנות לביטחון הרכושי של הציבור, אשר לא ניתן לאיין באמצעות חלופת מעצר כלשהי.

6. במקרה דנן, עולה מעיון ברישום הפלילי של העורר כי לחובתו הרשעות קודמות לא מעטות, לרבות עבירות רכוש, בגינם ביצע מאסרים בפועל. כן יצוין, כי בעת ביצוע העבירה המיוחסת לעורר עתה, היה תלוי נגדו מאסר מותנה של שמונה חודשים בגין עבירות זהות. בנוסף יש לציין, כי לחובת העורר שתי הרשעות קודמות בעבירות של הפרת הוראה חוקית, כאשר מדובר בביצוע עבירת רכוש תוך הפרת תנאי מעצר בית בו שהה בעת ביצוע העבירה במסגרת תיק אחר. בהתנהגות זו נשללת כל אפשרות למתן אמון בעורר כנדרש, שהוא יסוד לבחינת חלופת מעצר.

7. בנסיבות אלו, אין מקום לשקול את האפשרות של חלופת מעצר כלשהי, ועל כן אין מקום להזמנת תסקיר כפי שמבקש ב"כ העורר.

8. בהתחשב בנסיבות האמורות, גם לא מתקיימים כלל התנאים שהותוו בבש"פ סויה (1981/11) לבחינת חלופה שיקומית כבר בשלב המעצר.

9. אשר על כן, דין הערר להידחות והוא נדחה בזה.

ניתן היום, ל' ניסן תשע"ו, 08 מאי 2016, בהעדר הצדדים.